

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 224.299 van 9 juli 2013
in de zaak A. 208.577 /XII-7335**

In zake: Eddy HEUSDENS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Luc Delbroux en Kirsten Koenigsmann
kantoor houdend te 3500 Hasselt
Maastrichterstraat 99
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VLAAMSE GEMEENSCHAP
woonplaats kiezend bij
de Juridische cel van de afdeling Advies en Ondersteuning
Onderwijspersoneel
Hendrik Consciencegebouw
kantoor houdende te 1210 Brussel
Koning Albert II-laan 15, kamer 1C24

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 15 april 2013, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de kamer van beroep voor het gesubsidieerd officieel onderwijs van 20 februari 2013 waarbij Eddy Heusdens bij tuchtmaatregel wordt geschorst met halvering van de laatste bruto-activiteitswedde voor een periode van 6 maanden.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Rudi Van Der Gucht heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 4 juli 2013.

Staatsraad Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Kirsten Koenigsmann, die verschijnt voor de verzoekende partij en adviseur Marleen Broucke, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker is als vast benoemd studiemeester-opvoeder tewerkgesteld aan de Provinciale Middenschool Diepenbeek.

Op 9 december 2010 beslist de deputatie van de provincieraad van Limburg tegen verzoeker een tuchtonderzoek in te stellen en hem voor de duur van het tuchtonderzoek bij hoogdringendheid preventief te schorsen met afhouding van het salaris voor één vijfde van de laatste bruto-activiteitswedde voor de duur van het tuchtonderzoek.

Op 15 december 2010 bevestigt de deputatie, na verzoeker te hebben gehoord, diens preventieve schorsing bij hoogdringendheid, maar zonder inhouding van salaris.

Op 29 november 2012 beslist de deputatie verzoeker als tuchtsanctie te schorsen met halvering van de laatste bruto-activiteitswedde voor een periode van twaalf maanden.

Op 20 februari 2013 beslist de kamer van beroep voor het gesubsidieerd onderwijs op beroep van verzoeker om de beslissing van de deputatie te vernietigen en verzoeker bij tuchtmaatregel voor een periode van zes maanden te schorsen met halvering van de laatste activiteitswedde.

Niet wordt betwist tussen partijen dat deze sanctie ingaat op 1 maart 2013.

IV. De schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

V. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

5. In het inleidend verzoekschrift betoogt verzoeker met betrekking tot het nadeel wat volgt:

“• Het beroep tot nietigverklaring van de bestreden beslissing voor uw Raad heeft geen schorsende werking. Bijgevolg blijft verzoeker ten onrechte onderhevig aan de opgelegde schorsing van 6 maanden met halvering van de bruto-activiteitswedde waardoor verzoeker ernstige morele en

financiële nadelen ondervindt en bovendien steeds meer gestigmatiseerd wordt, hetgeen alleen maar door een schorsing van de bestreden beslissing ongedaan gemaakt kan worden.

- De tuchtrechtelijke schorsing is een *zware tuchtstraf* die voor verzoeker een *ernstig moreel nadeel* meebrengt. Volgens Uw rechtspraak impliceert een tuchtstrafbeslissing een erkenning van de professionele tekortkomingen begaan door het betrokken personeelslid en bijgevolg een aantasting van de professionele reputatie.

In casu is de opgelegde schorsing voor verzoeker krenkend en ontarend. De opgelegde schorsing is voor verzoeker immers een dagdagelijks voelbare vernedering nu hij zich gedurende 37 jaar met hart en ziel heeft ingezet voor de school zonder dat hij ooit negatief werd geëvalueerd. Evenmin heeft verzoeker in al die jaren ooit een aanmaning gehad in verband met de manier waarop hij zijn werkzaamheden uitoefende. Verzoeker kon dan ook rekenen op eerbied en respect van zijn collega's, leerlingen en ouders. De tuchtrechtelijke schorsing heeft thans tot gevolg dat deze lange en onberispelijke staat van dienst wordt geschaad en dat verzoeker gekrenkt wordt in zijn eer en reputatie.

Deze aantasting in zijn eer en reputatie wordt nog eens versterkt door het geven dat iedereen op de school die met verzoeker werkt, uiteraard weet heeft van de opgelegde tuchtsanctie. Verzoeker is overigens zelf woonachtig in Diepenbeek zodat hij ook in het dagelijkse leven buiten de school geconfronteerd wordt met collega's, leerlingen en ouders. Voor verzoeker, die actief betrokken is bij het gemeenschapsleven van de gemeente Diepenbeek, valt dit uiteraard zwaar. De gemeente Diepenbeek is daarenboven niet dermate groot waardoor verhalen snel de ronde doen.

Bovendien is de tuchtrechtelijke schorsing des te meer grievend, nu de schorsing in kwestie voor 6 maanden werd opgelegd én verzoeker voorafgaandelijk reeds gedurende twee jaar preventief geschorst was.

Het spreekt voor zich dat door de tuchtrechtelijke schorsing, mede gelet op de duur van de schorsing (6 maanden) én de duur van de preventieve schorsing (2 jaar), verzoeker ten aanzien van collega's, leerlingen en ouders zijn geloofwaardigheid heeft verloren.

- Verzoeker beseft dat uw Raad een financieel nadeel veroorzaakt door een schorsing doorgaans niet aanvaardt als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Evenwel heeft Uw Raad een drastische verlaging van de levensstandaard van een ontslagen ambtenaar toch als moeilijk te herstellen ernstig nadeel beschouwd.

In casu werd naast een tuchtrechtelijke schorsing nog een halvering van de bruto-activiteitswedde opgelegd. Concreet betekent dit dat verzoeker gedurende zes maanden slechts € 1.384,00 per maand ontvangt terwijl hij samen met zijn echtgenote – die een maandelijks inkomen van € 1.206,00 en maandelijks een bedrag van € 396,00 van de RVA ontvangt, volgende vaste maandelijks uitgaven heeft:

Totale inkomsten:

€ 1.602,00

Maandelijks uitgaven:

Lening: € 456,00

Elektriciteit: € 130,00
Water: € 60,00
Verwarming: € 300,00
Telefoon, tv, internet: € 150,00
Auto: € 200,00
Onderhoud huis: € 250,00
TOTAAL: € 1.440,00

Bijgevolg blijft er slechts een bedrag van € 1.440,00 over voor een huishouden van 4 personen. Verzoeker heeft immers twee zonen die tevens zijn ingeschreven op het adres van verzoeker.

De halvering van de bruto-activiteitswedde heeft tot gevolg dat verzoeker ernstige financiële problemen ondervindt. Het feit dat de halvering slechts tijdelijk is, doet daar vanzelfsprekend geen afbreuk aan. Een latere nietigverklaring van de tuchtstrafbeslissing zal deze financiële aderlating evenmin kunnen rechtzetten.

De schorsing brengt aldus een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich voor verzoeker, namelijk een zware reputatieschade en een financieel nadeel. Het geleden nadeel is dus ernstig en kan niet worden hersteld door een later tussen te komen vernietigingsarrest: de genoegdoening die uit de schorsing zou moeten voortvloeien staat geenszins in verhouding tot de morele schade van verzoeker.

Indien de bestreden beslissing niet zou worden geschorst, dan zal er naar alle waarschijnlijkheid nog geruime tijd overheen gaan alvorens uw Raad zich zal hebben kunnen uitspreken over de ingestelde annulatievordering. Teneinde het nut van de annulatievordering veilig te stellen, dringt een schorsing van de bestreden beslissing zich op.

Verzoeker heeft hierboven een aantal aspecten uiteengezet van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing in zijn hoofdte zou veroorzaken. Mocht elk van deze aspecten op zich eventueel niet volstaan om de gevraagde schorsing te verantwoorden, dan is dat in ieder geval wel zo wanneer men al deze aspecten *in globo* beschouwt. De Raad van State heeft al veelvuldig geoordeeld dat alle schadelijke effecten van een akte moeten worden samengenomen om te oordelen over het voorhanden zijn van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.”

6.1. Voor de beoordeling van het ernstig, dan wel moeilijk te herstellen karakter van het aangevoerde nadeel, mag niet uit het oog worden verloren dat een schorsing enkel uitwerking heeft voor de toekomst en de opgelegde maatregel zelve niet ongedaan maakt.

Opmerkelijk is daarenboven dat aan verzoeker een in de tijd eerder beperkte maatregel is opgelegd – een schorsing voor zes maanden – terwijl hij bijna tot de uiterste dag van de verjaringstermijn wacht om het voorliggende

verzoekschrift in te dienen. Nochtans mocht verzoeker niet onwetend zijn van de termijn die aan verwerende partij is gegeven om een nota op te stellen, aan het auditoraat om de zaak te onderzoeken en er verslag over op te stellen en uiteindelijk aan de Raad om de zaak op te roepen, in beraad te nemen en er uitspraak over te doen, met in de zeer concrete omstandigheden daarenboven het gegeven van de gerechtelijke vakantie.

Dat alles betekent dat de tuchtstraf die aan verzoeker werd opgelegd op het ogenblik van de uitspraak nagenoeg volledige uitwerking heeft gekregen en een schorsing dus slechts een vrij beperkt effect kan hebben.

Daarbij komt nog dat het voor onderwijspersoneelsleden zoals verzoeker thans zomervakantie is, waardoor de schorsing, die gepaard gaat met de inhouding van wedde ten belope van 50%, in feite vooralsnog slechts een financiële impact heeft.

Die vaststellingen doen de vraag rijzen of de schorsing aan verzoeker nog wel een tastbaar voordeel kan opleveren, met name of de schorsing nog kan beletten dat het nadeel, waarop hij zich in zijn verzoekschrift beroept, onverminderd voortduurt of zich alsnog realiseert.

6.2. Ziet verzoeker een moreel nadeel gelegen in de aantasting van zijn eer en reputatie, die versterkt wordt door de duur van de tuchtrechtelijke schorsing én door de duur van de daaraan voorafgaande preventieve schorsing, zij opgemerkt dat een moreel nadeel in beginsel niet moeilijk te herstellen is.

In beginsel wordt een dergelijk nadeel immers afdoende hersteld door de morele genoegdoening die uit een nietigverklaring voortvloeit.

Dat verzoekers eer en reputatie door de bestreden beslissing in het gedrang komt, is aannemelijk. Evenwel is de aantasting van de eer en de reputatie inherent aan iedere tuchtsanctie. Ze maakt als zodanig geen bijzondere

omstandigheid uit die een afwijking verantwoordt van het aangehaalde beginsel dat een moreel nadeel voldoende wordt hersteld door een eventueel annulatiearrest. Daarenboven stelt de Raad vast dat het zogenaamde “versterkende” element van de preventieve schorsing, door verzoeker niet bestreden werd, noch bij de kamer van beroep, noch bij de Raad van State. Dit element kan verzoeker derhalve niet nuttig aanvoeren ter ondersteuning van de grondvoorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Het verzwakt integendeel het argument dat de schorsing hem een ernstig nadeel doet ondergaan.

Tot slot, wat het financieel nadeel betreft, dient aangenomen dat dit in principe berekenbaar en dus herstelbaar is na een vernietigingsarrest. Het zal alleen ernstig én moeilijk te herstellen zijn wanneer de financiële impact van de bestreden beslissing dermate groot is dat de levensstandaard van de betrokkene drastisch erdoor zou worden verlaagd en zijn bestaanszekerheid in het gedrang zou komen. Verzoeker toont niet met voldoende bewijskrachtige elementen aan dat dit bij hem het geval zou zijn, te meer daar hij zelf aangeeft, na aftrek van de vaste kosten, nog over een maandelijks netto gezinsinkomen van 1.440 euro te kunnen beschikken. De Raad ziet niet – en verzoeker toont niet aan – waarom dit voor de resterende duur van de tuchtmaatregel niet overbrugbaar is.

7. Er is bijgevolg niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 9 juli 2013,
door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Frank Bontinck,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Geert Van Haegendoren